

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἡ ζωὴ ἐν ὑπαίθρῳ ἤρχισε παρατεινομένη καὶ τὴν νύκτα. Σημεῖον ἀσφαλές ὅτι εἰσῆλθομεν πλέον εἰς τὴν θερινὴν περίοδον. Καὶ ἐξακολουθοῦσι μὲν ἀκόμη τὰ χειμερινὰ θέατρα τὰς παραστάσεις των καὶ δίδονται εἰς αἰθούσας συναυλίας καὶ ἐσπερίδες· ἀλλ' ὁ περισσότερος κόσμος προτιμᾷ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ ὑπαίθρου, τὰ ὑπόστεγα τῶν καφενείων, τὰς συγκεντρώσεις τῶν πλατειῶν. Ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος κατέχει εἰς τοῦτο τὰ πρωτεῖα, μὲ τὸν εὐρύν της ὀρίζοντα, τὴν μακρῶθεν ἐρχομένην εὐωδίαν τῶν πορτοκαλιῶν τοῦ βασιλικοῦ κήπου, τὰς μουσικὰς της, τὰ φῶτα καὶ ἐνίοτε τὰ πυροτεχνήματα. Τὸ καφενεῖον Ζαχαράτου μὲ ἀναπεπταμένα θύρα, ἐπεκτεῖνον τὰ καθίσματα του εἰς μέγα τετραγώνον ἐπὶ τῆς Πλατείας, εἶνε ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τὸ ζωηρότερον κέντρον. Ἀλλὰ καὶ τὸ καφενεῖον τῆς Ἐκθέσεως ἔξω ἔχει ἀπὸ τοῦδε πολλοὺς τολμηροὺς θαυδῶνας καὶ ἀναχωρεῖ πληρῆς τὸ ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος Τράμ. Ὅπωςδὴποτε ἡ κίνησις ἤρχισε νὰ εἶνε πολὺ ζωηρά, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῆ ὡς προμήνυμα τῆς μετὰ ἕνα μῆνα ζωηροτάτης, ὅτε ἀνοίγουν τὰ θερινὰ θέατρα, πρὸς τὰ ὅποια τόσην δεικνύει ἀγάπην ὁ ἀθηναῖκός λαός, καὶ εὐχάνει εἰς τὸν κολοφῶνα ἡ κίνησις, πᾶνδημος πλέον καὶ μέχρι βαθείας νυκτὸς παρατεινομένη.

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ κινήσεως ἀνά τὴν πόλιν, ἐνθυμούμεθα τὰ Βιζαβί, νέον μέσον συγκοινωνίας, τεθὲν ἐν γρήσει πρὸ μηνὸς καὶ εὐδοκιμήσαν ταχέως. Εἶνε ἀμαξία εὐκίνητα, μὲ σιαῖδα κομψὴν καὶ μὲ ἀμαξηλάτην φοροῦντα πιλίδιον κόκκινον. Χωροῦν τέσσαρας, ἀντὶ δέκα λεπτῶν ἕκαστον — ἐννοεῖται ὅτι μὲ σαρᾶντα λεπτὰ ἔχετε τὸ ἀμαξία εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ φεύγετε ὅποτε θέλετε, — ἐκτελοῦν δὲ πρὸς τὸ παρὲν δρόμον μεταξὺ τῶν Πλατειῶν καὶ τῶν σιδηροδρομικῶν Σταθμῶν. Δὲν ἤξεύρομεν ἂν εἶνε ἀναπαυτικώτερα, ὅπως δὲν εἶνε εὐθηνότερα, τῶν ἀμαξῶν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου. Τοῦτο μόνον ἤξεύρομεν, ὅτι δὲν εἶνε περιττά, καὶ δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα αὐτό. Ὅχι μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας τῶν μεγάλων συνωστισμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὰς συνήθεις περιστάσεις, ὑπάρχουν ὄρα κατὰ τὰς ὁποίας τὰ τράμ εἶνε ἀνεπαρκῆ. Τὰ Βιζαβί τότε ἀναπληροῦν ἔλλειψιν, ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὥρας τὰ πάντοτε πρόθυμα καὶ ἔτοιμα ἀμαξία μὲ τοὺς κοινωσκούφους ἀμαξηλάτας, διὰ πόσους σπεύδοντας δὲν εἶνε, ἂν μὴ λιμένες σωτηρίας, ἀνάπαυσις ὅμως καὶ οἰκονομία σημαντικὴ!...

Μόνον διὰ τὴν ξενότροπον ὀνομασίαν θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ μεμφθῆ τὴν Ἐταιρείαν, ἂν καὶ ὄχι πιερωδῶς, ὅπως τὸ ἔκκαν οἱ Καίριοι. Ἀλλὰ μὰζὶ μὲ τὰ ὅλα ἅς πάη καὶ αὐτό...

Ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου, ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Μοντενέγρου, ἐγένετο ἐν τῷ θηριοτροφείῳ του δοκιμὴ οὕτως εἶπειν τῶν νέων παραστάσεων μεταξὺ τίγρεων καὶ λύκων, αἱ ὅποια ἤρχισαν διδόμεναι πρὸ τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τῆς π. Κυριακῆς. Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ νεαρός καὶ ἄλκιμος θηριοδαμαστὴς Λορέντζος Μύλλερ παρέμεινεν ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῶν Τίγρεων. Τὰ αἰμοδόρα θηρία, ξενισθέντα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ταύτῃ καὶ πτήσσοντα πρὸ τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστοῦ, τῷ ἐπετίθεντο διὰ βρυχηθμῶν, ἐπεδείκνυσαν τοὺς φρικώδεις ὀδόντας των καὶ ἐλείχοντο ὡς πρὸ ἐδέσματος γαργαλιστικοῦ. Ἄλλος θηριοδαμαστὴς εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λύκων καὶ τῆς ὑαίνης, ἡ ὅποια ἔδρακνεν ἐκ τῆς λύσεως τὴν αἰμάσσουσαν γλώσσάν της καὶ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν της ἀκίνητος, ἐν ᾧ τὸ μαστιγιὸν ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν νώτων της ἀκαταπόνητον. Τὸ θέαμα ἦτο ἀγωνιώδες καὶ πολλάκις οἱ θεαταὶ ἤλλαξαν χρώματα ἐκ τῆς συγκινήσεως· τὰ δὲ ἀναψυκτικὰ ποτὰ τὰ ὅποια τοῖς προσεφέρθησαν μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως δὲν ἦσαν διόλου περιττά.

Αἱ ἐν Δελφοῖς ἀνακαφαί, ἐτοιμάζουσι πολλὰς ἐκπλήξεις εἰς τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον. Τούλάχιστον τὰ πρωτόλεια ὑπερέβησαν μέχρι τοῦδε τὰς προσδοκίας καὶ εἶνε εἰς ἄκρον ἐνθαρρυντικά. Εὐρέθησαν ἐν ἀφθονίᾳ ἐπιγραφαί, ἀνάγλυφα, σπόνδυλοι πόρνοι καὶ μαρμαρίνοι, κιονόκρανα, πλάκες μετὰ γλυφῶν, νομίσματα, τάφοι. Ἀλλὰ τὰ σπουδαιότερα εὐρήματα θάποκαλύψῃ ἀφεύκτως ἡ ἐντὸς τοῦ καυῦ ἀρχομένη μετ' ὀλίγον ἔρευνα, ἐπὶ ταύτης δὲ στηρίζουσι τὰς μεγαλειτέρας τῶν ἐλπίδας οἱ Γάλλοι, οἱ ἐνεργοῦντες ἤδη τὰς ἀνασκαφάς. Καὶ ὅμως ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ; Οὔτε ὁ κ. Ἐφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων, οὔτε κανεὶς ἄλλος τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων μετέβη εἰς Δελφοὺς νὰ παρακολουθήσῃ ἀνασκαφάς, τόσῳ γονίμου. Νὰ μαρτυρῆ ἄρα γε τοῦτο ἔλειψιν ζήλου ἐπιστημονικοῦ ἢ ἀποστρεφῆν πρὸς τὰς ματαιὰς ἐπιδείξεις;

Τὸ παράδειγμα τῆς Μαίρης Βέμπερ εὔρε μιμητάς. Νεαρὰ εἰς Ἄνδρου ὑπηρέτρια, βαρέως φέρουσα τοῦ ἔραστοῦ της τὴν προδοσίαν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ ὡς ἡ ρομαντικὴ γερμανίς, ἀπειραχθῆ νὰ ριφθῆ ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἐνοήθη ὑπὸ τῶν φυλάκων, οἵτινες τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν ἔστειλαν ὑπὸ ἀσφαλῆ συνοδείαν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου μετ' ὀλίγον προσῆλθε καὶ ὁ σκληρὸς ἔραστής, συντετριμμένος, τρυφερὸς καὶ μετανῶν διὰ τὴν ἀπιστίαν του.

Δύο φίλοι στενοὶ συνευθύμου ἐν τινι οἰνωπλειῳ. Ἀλλ' αἱ διαχύσεις κατέληξαν εἰς ἔριδα καὶ εἰς συμπλοκὴν, κατ' αὐτὴν δὲ ὁ πρῶτος διὰ τῶν ὀδόντων ἀπέκυψε τὸ ἀκρορρίνιον τοῦ δευτέρου. Τὸ περιέργον ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τρίτη μυτοφαγία, τὴν ὅποιαν ἀναγράφει ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον.